

Arrest

nr. 89 536 van 11 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2012 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt op 22 december 2011 België binnen en dient een asielaanvraag in op 23 december 2011.

Op 1 maart 2012 wordt verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken en wordt de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ingevuld.

Op 15 mei 2012 ontvangt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vragenlijst en op 6 juni 2012 wordt verzoeker opgeroepen voor gehoor.

Op 28 juni 2012 wordt verzoeker gehoord bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 10 juli 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...). U bent afkomstig uit Rahwali Cantt, gelegen in het Gujranwala district in de provincie Punjab. U bent een soennitische moslim. Vier à vijf jaar geleden startte u als managing director bij Ravi Motors and Rented Cars. U was verantwoordelijk voor de showroom en het regelen van de formulieren als iemand een auto kwam huren. Op 10 augustus 2011 kwam een zekere Mahmood een auto bij u huren. Hiervoor dient men zijn identiteitskaart voor te leggen en dienen er nog twee anderen mensen garant te staan. Mahmood legde echter enkel zijn identiteitskaart voor. Hij verklaarde dat iedereen hem kent in Ragwali als M.S.K. en dat zijn garantie genoeg was. U had die naam inderdaad al gehoord, maar wist niet dat Mahmood zijn echte naam was. U wilde eerst overleggen met de eigenaar, R. H., alvorens een auto aan hem te verhuren. U ging daarop naar het huis van uw baas twee straten verder. Uw baas verklaarde dat M.S.K. een bandiet is en een slecht karakter had. In het verleden had hij immers al auto's van mensen geleend en ze daarna doorverkocht in Peshawar. U verklaart ook dat zijn broers mensen vermoord zouden hebben en gezocht worden door de autoriteiten. U mocht van uw baas naar huis gaan. Hij zou het zelf regelen. Tien tot vijftien minuten later werd u op uw gsm gebeld door M.S.K.. Hij was kwaad dat u hem geen auto leende en wilde u een lesje leren. Hij eiste 500 000 roepies. Die nacht vertelde u alles aan uw vader. Hij nam u mee naar uw baas en zei hem dat hij het probleem moest oplossen, omdat u voor hem werkte. Uw baas heeft dan geprobeerd om contact met M.S.K. op te nemen. Hij is ook in zijn wijk geweest om hem te ontmoeten met hulp van de mensen van zijn wijk, maar Mahmood weigerde om hem te zien. U ging niet naar de politie. U werd daarna nog enkele malen opgebeld, maar nam niet op. U belde daarop opnieuw naar uw baas en hij verklaarde dat hij met M.S.K. contact had gehad en dat hij zeker 500 000 roepies van u wilde. De volgende dag kwam M.S.K. in uw wijk naar u informeren. U bent daarna twee dagen thuis gebleven. Hij bleef echter naar uw gsm bellen waarna u uw gsm uitschakelde. Uw vader sprak daarop een buurman aan, die iemand kende die mensen naar het buitenland stuurt. U verliet Pakistan op 14 augustus 2011. U verklaart over land naar België te zijn gereisd waar u op 19 december 2011 aankwam en op 23 december 2011 asielaanvraag. Na uw aankomst in België nam u contact op met uw vader in Pakistan. Hij verklaarde dat uw jongere broer ondertussen ook Pakistan verliet. Uw vader wist u ook te vertellen dat de showroom waar u werkte ondertussen werd gesloten en uw baas naar Dubai is gegaan.

U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stelt het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toegekend worden.

Er dient te worden opgemerkt dat de problemen die u aanhaalt als reden waarom u Pakistan diende te verlaten, vreemd zijn aan het Vluchtelingenverdrag. De problemen die u aanhaalt vallen niet onder één van de vijf gronden zoals beschreven in het Vluchtelingenverdrag. U bent een Pakistaans staatsburger (CGVS, p. 4) en tot op heden hebt u geen problemen gehad met de Pakistaanse autoriteiten: u werd nooit gearresteerd en er loopt ook geen rechtszaak tegen u persoonlijk. Ook niemand van uw familie zou ooit gearresteerd geweest zijn (CGVS, p. 14). U bevestigt dat u nooit problemen kende in Pakistan omwille van uw geloof (CGVS, p. 4) en evenmin omwille van uw etnische afkomst, clan of kaste (CGVS, p. 4). Bovendien had u geen politieke activiteiten in Pakistan (CGVS, p. 14). U zou in Pakistan enkel problemen met M.S.K. gehad hebben, omdat u weigerde een auto aan hem te verhuren. Hij zou u daarop bedreigd hebben en 500 000 roepies geëist hebben. U verklaart hierbij dat M.S.K. een bandiet is en een slecht karakter heeft, omdat hij eerder al gehuurde auto's had doorverkocht (CGVS, p. 11-12). Dit zijn de enige problemen die u aanhaalt als reden voor uw vertrek uit Pakistan. Deze problemen zijn van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard en zijn vreemd aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers uw beweerde vrees op een reëel risico op het lijden

van ernstige schade zoals bepaald in de voornoemde definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk gemaakt.

Zo kan worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen aangaande uw identiteit, vluchtroute en uw asielmotieven, en meer in het bijzonder inzake uw problemen met M.S.K. Een bewijs van identiteit is nochtans een essentieel gegeven in iedere procedure en dus ook in een asielprocedure. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij al het mogelijke probeert te doen om zijn identiteit aan te tonen en zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. U verklaart dat u bewijzen hebt, maar dat deze onderweg zijn en u vraagt tijd (CGVS, p. 8). Het zou om een brief van uw baas gaan en een beëdigde verklaring van uw vader (CGVS, p. 9). U zou ook gevraagd hebben om uw identiteitskaart en paspoort op te laten sturen (CGVS, p. 9). U slaagde er echter niet in een aannemelijke verklaring te geven voor het ontbreken van deze documenten. Ofschoon uw asielaanvraag in België al dateert van 23 december 2011, zou u pas na uw oproeping voor het gehoor op het CGVS aan uw vader gevraagd hebben om documenten op te sturen (CGVS, p. 9). U verklaart dat hij deze pas drie dagen geleden opstuurde en het dus nog enkele dagen zal duren voor de documenten aankomen (CGVS, p. 9). Hoe u dit kan weten is echter een raadsel, gezien u eerder beweerde enkel contact te hebben gehad met uw ouders en het laatste contact met hen volgens u dateert van ongeveer één maand geleden (CGVS, p. 6). Redelijkerwijs kreeg u nog vijf werkdagen om documenten binnen te brengen (CGVS, p. 9). Deze termijn is ondertussen verstreken, maar het CGVS mocht tot op heden nog geen documenten van u ontvangen.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. De oprechtheid van uw verklaringen wordt nog verder aangetast door uw vage verklaringen over uw reisweg. Als u gevraagd wordt uw vluchtroute te beschrijven houdt u het louter op uw afgelegde reisweg binnen Pakistan. Verder kunt u zich geen enkel land, dorp of plaats buiten Pakistan herinneren dat u op uw reisweg zou tegengekomen zijn (CGVS, p. 10). Opmerkelijk is dat u bij uw eerste gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken er wel nog in slaagt een land van doorreis te noemen, namelijk Iran (Zie DVZ Verklaring, vraag 35). Dat u zich op het CGVS ineens geen enkel land meer kan herinneren is weinig geloofwaardig. Zeker gezien u vier maanden onderweg bent geweest (CGVS, p. 6). In die periode moet u ongetwijfeld doorheen diverse plaats gereisd hebben en via anderen namen van plaatsen vernomen hebben.

Hieruit volgt dat het Commissariaat-generaal geen zicht kan krijgen op uw identiteit, nationaliteit, reisroute en uw reële situatie. U maakt het bijgevolg voor het CGVS onmogelijk om uw nood aan internationale bescherming correct in te schatten. U beweert uw land te hebben verlaten uit vrees voor M.S.K. De geloofwaardigheid van uw relaas wordt echter op de helling gezet door enkele tegenstrijdige verklaringen. Zo verklaart u voor de Dienst Vreemdelingenzaken slechts enkele maanden in 2011 bij Ravi motors gewerkt te hebben, terwijl u op het CGVS verklaart er vier à vijf jaar gewerkt te hebben (zie DVZ Vragenlijst, p. 2 en CGVS, p. 7). Een verklaring voor deze tegenstrijdigheid geeft u niet. U houdt het louter op de blote bewering dit niet zo verklaard te hebben op DVZ (CGVS, p. 8). Dit is geen afdoende verklaring voor de tegenstrijdigheid, te meer u uw verklaring op DVZ voor akkoord hebt ondertekend. Opmerkelijk hierbij is verder ook dat u op het CGVS niet preciezer kan aangeven wanneer u bij Ravi motors in dienst bent getreden dan vier of vijf jaar geleden. Ook verklaart u dat uw baas zeven of acht dagen geleden terug naar Pakistan is gekeerd. U verklaart dit te weten doordat uw vader regelmatig bij uw baas thuis langsging (CGVS, p. 15). Dat u via uw vader over dergelijke recente informatie omtrent uw baas zou hebben is echter tegenstrijdig aan uw verklaring dat u ongeveer één maand geleden voor het laatst contact had met uw vader (CGVS, p. 6).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u niet aantoonbaar dat u zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten tegen de bedreigingen van M.S.K. U geeft geen concrete reden waarom u geen beroep kan doen op de Pakistaanse autoriteiten toen u bedreigd werd door M.S.K. U en uw familie hebben immers nooit problemen met de Pakistaanse autoriteiten gekend. Zo werd geen van jullie ooit gearresteerd en werd er ook nooit een klacht tegen u ingediend (CGVS, p. 14). Niets stond u dan ook in de weg om het gedrag van M.S.K. aan te kaarten bij de Pakistaanse autoriteiten. U zou hiertoe echter nooit enige stap genomen hebben, terwijl u niet aannemelijk kunt maken dat de autoriteiten u deze gevraagde bescherming zouden ontzeggen (CGVS p. 13). U verklaart immers dat jullie niet naar de politie gingen, omdat uw vader niet meer problemen wilde hebben. Ook zou M.S.K. gezegd hebben dat jullie naar de politie of het leger mochten gaan, maar dat dit toch geen zin had. Hij werd immers al gezocht (CGVS, p. 13). In dit verband moet worden opgemerkt dat het precies de bedoeling van het indienen van een klacht is om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van alle feiten in een zaak kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optimaal optreden. Internationale bescherming kan bovendien pas worden toegekend wanneer blijkt dat alle redelijke mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming in eigen land zijn uitgeput, wat u geenszins hebt gedaan. De door u opgeworpen elementen om naar aanleiding van uw problemen met

M.S.K. geen beroep te doen op de hulp/bescherming van de Pakistaanse autoriteiten, volstaan dan ook niet.

Naast de beschikbaarheid van bescherming van de Pakistaanse autoriteiten hebt u ook een intern vluchtalternatief voor de bedreigingen van M.S.K. Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, houdt niets u tegen om, eventueel samen met uw familie, naar elders in Pakistan te verhuizen ver weg van M.S.K. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt stelt u dat u vreest voor uw leven en dat risico niet kon nemen. U bent immers de oudste van de familie en u hebt verantwoordelijkheden (CGVS, p. 14). U werd nog eens opnieuw gevraagd waarom u niet in andere delen van Pakistan terecht zou kunnen of welke problemen dat met zich mee zou brengen. U verklaart daarop dat iemand die gezocht wordt door de autoriteiten u overal kan opzoeken (CGVS, p. 14). Dat M.S.K. u overal zou kunnen opzoeken is gebaseerd op een vermoeden, u hebt nooit geprobeerd om elders in Pakistan te gaan wonen. Daarnaast verklaart u dat hij voor uw vertrek in uw wijk naar u is komen informeren, maar niet bij u thuis langskwam, omdat hij u niet weet wonen (CGVS, p. 14). Als hij u al in uw eigen wijk niet kan lokaliseren is het ook weinig waarschijnlijk dat hij u elders in Pakistan zou kunnen opsporen. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of dat er een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“dat het beroep van verzoeker gegrond is op de volgende middelen en grieven; dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoeker niet aannemelijk zou maken dat hij Pakistan heeft verlaten met een gegronde vrees voor vervolging of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade; dat ten onrechte wordt gesteld dat verzoeker geen begin van bewijs betreffende zijn identiteit en zijn vluchtmotieven zou kunnen neerleggen; dat verzoeker verwijst naar de bijkomende stukken die samen met huidig verzoekschrift worden neergelegd. nl. een verklaring onder eed van zijn vader en een verklaring van zijn voormalige werkgever; dat deze verklaringen de identiteit van verzoeker en de reden van zijn vlucht bevestigen; dat verzoeker in zijn land van herkomst bedreigd werd door de genaamde M.S.K., die bekend staat als bandiet en afperser; dat verzoeker voor zijn leven vreesde; dat de politie in Pakistan onvoldoende bescherming biedt; dat corruptie binnen de politie wijd verspreid is; dat de bestreden beslissing naar al deze bijzondere omstandigheden geen onderzoek heeft gedaan en bijgevolg het beginsel van behoorlijk bestuur schendt dat bepaalt dat de overheid een onderzoek moet doen naar alle omstandigheden van de zaak; dat verzoeker minstens in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet; dat de huidige politieke situatie in Pakistan dermate onstabiel is. dat het risico op willekeurig geweld en gewelddadige aanslagen overal in het land bestaat”

Bij het verzoekschrift legt verzoeker twee nieuwe stukken neer, namelijk een kopie van een affidavit waarin verzoekers vader verklaart dat verzoeker zijn zoon is, dat verzoeker werkte bij Ravi Motors, dat hij problemen had met M.S.K. en gevlucht is naar België en dat verzoekers leven in gevaar zou zijn mocht hij terugkeren naar Pakistan. Het tweede stuk betreft een kopie van een verklaring van de eigenaar van Ravi Motors dat verzoeker daar tewerkgesteld was, problemen kende met M.S.K. en daarop naar het buitenland is gevlucht.

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“Verweerder meent uit het verzoekschrift af te leiden dat verzoeker zich beroept op een schending van de motiveringsplicht.

Verweerder merkt op dat verzoeker zich beperkt tot het verwijzen naar nieuw bijgebrachte stukken en het herhalen van zijn vluchtrelaas.

Het valt echter niet in te zien hoe een affidavit van verzoekers vader en een verklaring van zijn vermeende werkgever de bestreden beslissing vermogen te ontkrachten. Deze gesolliciteerde stukken hebben immers geen objectieve waarde. Bovendien werd in de bestreden beslissing daarover reeds correct gesteld dat verzoeker deze reeds eerder kon overmaken, quod non.

Verweerder antwoordt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade) op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees (risico) reëel is. Deze vrees (of risico) dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees (risico) concreet aannemelijk te maken. Verweerder verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de Commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvV, nr. 75.783 van 24 februari 2012). Verweerder merkt op dat de Commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat hem betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). Verweerder benadrukt dat de Commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). Verzoeker toont in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie door de Commissaris-generaal, maar hij toont geenszins aan dat de Commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat verzoekers asielaanvraag ongegrond is. Verzoeker brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de Commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. In casu werd gesteld dat verzoekers problemen van interpersoonlijke en gemeenrechterlijke aard zijn, hij geen enkel bewijs kan neerleggen aangaande zijn identiteit, vluchtroute en van zijn asielmotieven en hij vage verklaringen aflegde over zijn reisweg. Tevens bleken verzoekers verklaringen tegenstrijdig en toonde hij niet aan dat hij zich niet kon beroepen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten. Gelet op bovenstaande vaststellingen, meent verweerder dat de Commissaris-generaal terecht aan verzoeker de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Het verwijt dat de Commissaris-generaal geen onderzoeksdaden heeft verricht is bovendien niet dienstig. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006; RvV, nr. 22.422 van 30 januari 2009; RvV, nr. 15.335 van 29 augustus 2008).

Evenzeer werd in de bestreden beslissing uiteengezet waarom verzoeker geen subsidiaire bescherming kon toegekend worden en de bondige opmerkingen van verzoeker daarover werpen daar geen ander licht op.

Het middel is niet gegrond.”

2.3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat

de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.3.2. Verzoeker meent dat ten onrechte wordt gesteld dat hij geen begin van bewijs inzake zijn identiteit en zijn vluchtmotieven levert en legt in dat verband twee nieuwe stukken neer die volgens hem zijn identiteit en vluchtreden bevestigen.

Het eerste stuk dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt, betreft een kopie van een affidavit, opgesteld in het Engels op 23 juni 2012, waarin een persoon die verklaart verzoekers vader te zijn, meedeelt dat verzoeker werkte bij Ravi Motors & Rent a Car, dat hij weigerde aan M.S.K. die een crimineel is en een gangster, een wagen te verhuren voor illegale activiteiten, dat M.S.K. een vijand werd van zijn zoon en hem dreigde te vermoorden, dat verzoeker naar het buitenland vluchtte om zijn leven te redden en nu in België verblijft en dat verzoekers leven in gevaar zou zijn mocht hij terugkeren naar Pakistan. Het tweede stuk betreft een kopie van een verklaring van de eigenaar van Ravi Motors & Rent A Car, opgesteld in het Engels op 20 juni 2012, dat verzoeker daar tewerkgesteld was, dat M.S.K., een gangster en crimineel een wagen wenste te huren voor illegale activiteiten, dat verzoeker deze wagen niet verhuurde en dat M.S.K. zijn vijand werd en dreigde hem te vermoorden en dat verzoeker daarop naar het buitenland is gevlucht om zijn leven te redden.

In de mate van het mogelijke moeten stavingsstukken onder meer omtrent de nationaliteit en identiteit worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Verzoeker tracht het motief uit de bestreden beslissing met betrekking tot het gebrek aan begin van bewijs betreffende zijn identiteit te ontcrachten door aan zijn verzoekschrift een kopie van een affidavit toe te voegen. Deze affidavit van zijn vader kan echter niet gelijkgesteld worden met een identiteitsdocument en betreft een kopie, waarvan de bewijswaarde uiterst beperkt is. Bovendien blijkt uit de inhoud van dit document duidelijk dat het om een gesolliciteerde verklaring gaat.

Ook over het tweede stuk, de kopie van de verklaring uitgaande van zijn werkgever, betreft een kopie, waarvan herhaald wordt dat de bewijswaarde uiterst beperkt is.

Deze verklaring van verzoekers werkgever en de verklaring van verzoekers vader in de affidavit blijken gesolliciteerde verklaringen te zijn waarin verzoekers vluchtrelaas herhaald wordt. Deze gesolliciteerde verklaringen zijn niet van aard om een sluitend bewijs te vormen van verzoekers vluchtmotieven. Bovendien vormen deze verklaringen een loutere herhaling van verzoekers vluchtrelaas, waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds heeft geoordeeld dat het louter problemen betreft van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard en dat deze problemen vreemd zijn aan de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het louter herhalen van asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij in gebreke blijft. Verzoeker brengt niets wezenlijks in tegen de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat zijn asielrelaas gesteund is op problemen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard en geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

2.3.3. Verzoeker stelt dat hij bij zijn problemen met M.S.K. onvoldoende bescherming kreeg van de politie, dat de corruptie binnen de politie wijd verspreid is en dat hiernaar geen onderzoek werd gedaan.

Er dient te worden vastgesteld dat dit loutere beweringen betreffen die verzoeker op geen enkele wijze onderbouwt. Uit het gehoorverslag blijkt niet dat hij op enig ogenblik melding heeft gemaakt van onvoldoende bescherming door de politie en corruptie bij de politie. Verzoeker heeft in dit verband enkel het volgende verklaard (gehoorverslag CGVS p. 13):

“- Naar de politie geweest om dit aan te geven? De bedreigingen?

Hij heeft mij zelf gezegd dat ik naar politiekantoor mag gaan of leger. Geen probleem daarmee. Hij is al gezocht door de politie.

- Ben je naar de politie geweest?

Nee, ik ben niet geweest want vader zei dat hij niet meer problemen wil hebben.

- Was het niet mogelijk om een klacht in te dienen tegen hem?

We zijn niet naar politie geweest. Hij luisterde niet naar h. R.H. heeft ook geprobeerd om met tussenkomst van de mensen uit zijn wijk, maar weigerde iedereen maar hij wou persé geld hebben.” (NB: H. of R.H. is verzoekers werkgever).

In huidig verzoekschrift maakt verzoeker nu melding van het feit dat de politie onvoldoende bescherming biedt, maar hij staft deze loutere bewering niet met concrete gegevens. Ook het feit dat de Pakistaanse politie corrupt zou zijn en verzoeker er daarom geen beroep op kon doen, wordt door geen enkel gegeven of begin van bewijs gestaafd.

Met deze ongestaafde beweringen weerlegt verzoeker de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing niet met betrekking tot het feit dat verzoeker niet aantooft dat hij zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten tegen de bedreigingen van M.S.K.

2.3.4. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad in zijn geheel beaamt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET